

Tittel: Tro og tvil på teaterscenen

Ingress: Skuespillere i storform, men forestillingen amputeres av realisme.

Elisabeth Leinslie

”Bussen”

Av Lukas Bärfuss

Regi: Eirik Nilssen Brøyn

Med: Ellen Dorrit Petersen, Jan Grønli, Nina Woxholtt, Ingunn B. Øyen, Lasse Kolsrud, Sverre Solberg

Det Norske Teatret

Seks personer på en buss midt i skogen midt på natta. Isolert fra andre mennesker utspiller det seg et stygt drama i den mørke og ugjestmilde skogen. Eneste vitne til dramaet er den alkoholiserede bensinstasjonseieren Anton (Kolsrud) som antagelig har glemt det meste innen soloppgang.

Dramaet sirkler rundt temaene personlig tro og hvordan denne møter tvil, skepsis og vold i individet og samfunnet. Personlig tro problematiseres sjelden på norske teaterscener. I Bärfuss’ stykke gjøres dette med absurd spenning og humor. I forestillingen er Bärfuss’ historie dreid mot realismen. Den absurde spenningen som ligger i thrilleren, er tonet ned til en underliggende stemning som bare tidvis kommer direkte til uttrykk. Den realistiske vektleggingen har påført forestilling og skuespillere stram kontroll som temmer både humor og spenning i unødvendig stor grad. Grepene gjør også forestillingen mindre slagkraftig enn den kunne ha vært, sjelden blir situasjonene farlige nok til at det virkelig røsker i oss.

Allikevel gir forestillingen rom for mange tolkninger. Alt fra eksistensielle problemstillinger om egen religiøsitet eller fravær av sådan, til politiske temaer om fanatisme, religionsfiendtlighet og nestekjærlighet. Karakterenes forhold til tro og den troende skifter stadig, og tross realismetrykket får skuespillerne frem en dobbelthet som grenser mot nettopp absurdisme og symbolisme. Dette genererer en rekke spørsmål: Hvem er disse personene? Er de dem de utgir seg for å være? Hva driver dem og hvor skal de egentlig? Hele situasjonen er med hensikt mangetydig og mystifisert, og det er spesielt Petersen (Erika) som får dette frem gjennom spillet. Hun viser en finurlighet hvor små nyanser i uttrykk og stemning kommer tydelig frem uten at karakteren blir klisjépreget.

Det er i det hele tatt mye bra skuespill å glede seg over i denne forestillingen. Øyen som hardnakket men tvilende realist, Woxholt som outrert diva, Grønli som ustabil og voldelig bussjåfør, Kolsrud som sympatisk og miljøvennlig alkoholiker, Solberg som feig

stefar – alle er de ensomme sjeler som kastes mellom tvil og tro, medmenneskelighet og ondskap.